

РЕШЕНИЕ

№ 7223

гр. София, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 05.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11759** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 166, ал. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба М. И. П., с адрес[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат Х. С., срещу АУПДВ № 01-6500/5341 # 9 от 06.10.2021 г., издаден от зам. изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, с който М. И. П. е изключен от подпомагане и е установено публично държавно вземане в размер на 9856,79 лв., представляваща 25% от общата изплатена сума по мярка 211 за кампании 2012 г., 2013 г., 2014 г., 2015 г. вкл. на основание чл. 14, ал. 1, т. 4 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г.

В жалбата е посочено, че оспорения АУПДВ е незаконосъобразен, поради допуснати процесуални нарушения, съществени противоречия с материалноправните разпоредби, несъответствие с целта на закона и необоснованост, алтернативно за нищожен. Искането до съда е за отмяна на АУПДВ. Претендира присъждане на разноски съгласно приложен списък по чл. 80 ГПК.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, чрез адвокат С. моли за уважаване на жалбата. Посочва, че в И. не е имало отразено правно основание, земеделският производител безспорно е имал животни, както и е имал два регистрирани животновъдни обекта, един постоянен по чл. 137 и друг на пасище, съответно му се полага ползването на общински пасища и ливади. При подаването на заявлението си, административният орган е решил да приложи нормата по – рано,

според която когато обекта е пасище не може да бъде платено. Последната е влязла в сила 2016 г. Представя писмени бележки.

Ответникът – зам. Изпълнителният директор на ДФ „Земеделие“ – в съдебно заседание, чрез юрк. М., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Посочва, че в И. по заявлението на кандидата, въз основа на което е издадено процесното уведомително писмо са липсвали правни основания за пощите, за които се иска подпомагане. В следствие на това, изпълняващи задълженията си ДФЗ е отказал изплащане на финансова помощ. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

Софийска градска прокуратура не излага становище по жалбата.

От фактическа страна.

През 2012 г. М. И. П. е поел петгодишен ангажимент по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ и мярка 212 „Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони“ от П. 2007 – 2013 г.

По мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ на жалбоподателят са изплатени суми по години, както следва:

- първа година от ангажимента – подадено заявление с УИН 22/200412/45951 за кампания 2012 г., изплатена сума 10083,71 лв.;
- втора година от ангажимента – подадено заявление с УИН 22/070613/52437 за кампания 2013 г., изплатена сума 8804,82 лв.;
- трета година от ангажимента – подадено заявление с УИН 22/190614/57545 за кампания 2014 г., изплатена сума 10175,25 лв.
- четвърта година от ангажимента – подадено заявление с УИН 22/170615/60321 за кампания 2015 г., изплатена сума 10363.39 лв.

Общата получена сума по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ от програма за развитие на селските райони 2007-2013 г. за периода 2012 г. - 2015 г., включително, е 39 427,17 лв.

При извършване на административни проверки на основание чл. 37, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/ е установено, че за кампания 2016 г. жалбоподателя не е подал заявление за подпомагане с декларирана мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“, според изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г.

На 15.08.2019 г. до М. П. е изпратено писмо изх. № 01-6500/5285/15.08.2019 г., с което същият е уведомен за започналото производство по издаване на АУПДВ. В писмото са изложени фактическите констатации, направени при извършената проверка, като е дадена възможност на земеделския производител да представи писмени възражения и да представи доказателства.

С писмо вх. № 01-6500/5285 от 09.11.2020 г. (л.32) жалбоподателят е възразил, като е изложил факти и обстоятелства, относно направените от контролните органи

констатации. Посочил е, че през 2016 г. е опитал да подаде заявление за подпомагане, но в системата е излязла „фатална грешка“ - че не притежава правно основание за имотите, които са се явили недеklarирана площ. Посочва, че е провел срещи в БАБХ, ОДЗ – С. област и при министъра на МЗХГ, където му е обяснено, че към този момент са започнали да правят диференциране от животновъдните обекти - постоянен и пасищен /преди да бъде направена промяна в приложимото законодателство/ и тъй като животните му към момента на проверката от БАБХ са били на пасищен обект, не са отразени в автоматичната справка за отглеждани животни и ПМЛ на МЗХГ. В МЗХГ е била отчетена тяхната грешка по отношение на площите му, защото се било оказало, че от тяхна страна е поставен филтър в справката, който е ограничил възможността му реално да въведе притежаваните от него животни. Във връзка с това е обяснил, че към И. е била подадена грешна информация, че не разполага с валидно правно основание.

Административният орган е приел възраженията за неоснователни с аргумент, че неподдаването на заявление за кампания 2016г. по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ представлява неизпълнение на изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 2. и т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от ПРСР за периода 2007 - 2013 г.

Издаден е Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/5341 # 9 от 06.10.2021 г от заместник изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, с който „М. И. П. е изключен от подпомагане и е установено публично държавно вземане в размер на 9856,79 лв., представляваща 25% от общата изплатена сума по мярка 211 за кампании 2012 г., 2013 г., 2014 г., 2015 г. вкл. на основание чл. 14, ал. 1, т. 4 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г.

С цел изясняване на спорните обстоятелства по делото, съдът е назначил Съдебна компютърно – техническа експертиза (СКТЕ), като кредитира заключението на вещото лице в съвкупност с останалите доказателства по делото, като обективно и безпристрастно дадени.

Правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна.

По делото е представена Заповед № 03-РД/715#1/27.06.2017 г. на изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, с която са делегирани правомощия на П. С. да издава и подписва АУПДВ по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от ПРСР за периода 2007 - 2013 г., поради което Съдът приема, че административният акт е издаден от компетентен орган.

Оспореният АУПДВ отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, съдържа

всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му.

При издаването на АУПДВ е допуснато нарушение на чл. 35 от АПК, като от административния орган не са обсъдени в цялост направените от земеделския производител възражения и преди всичко аргументите, че не следва да възстановява получените суми предвид обстоятелството, че по независещи от него причини не е успял да подаде заявление за 2016 г.

Относно материалната законосъобразност на АУПДВ, съдът приема следното:

Съгласно чл. 27, ал. 3 от ЗПЗП, Разплащателна агенция предприема необходимите действия за събиране на недължимо платените и надплатени суми по схеми на плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и от държавния бюджет, които съгласно чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, представляват публично държавно вземане. Съгласно чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП, дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, извън основанията по ал. 6, се установява с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 166, ал. 2 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК.

С разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 2 от Наредба № 11/3.04.2008 г. е въведено императивно задължение за кандидатите за подпомагане по мярка 211 и мярка 212 да извършват земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район за период най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане и в чл. 4, ал. 1, т. 3 (нова - ДВ, бр. 17 от 2011 г., в сила от 1.03.2011 г.) да подават заявление за подпомагане с деклариращи площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане. Последици от това са и предвидените в нормата на чл. 14, ал. 1 от Наредбата - изключване от подпомагане и задължение за лицата да възстановят съответните суми в размери в зависимост от годината на прекратяване на ангажимента.

В оспорвания акт, административния орган се позовава на разпоредбите на Наредба № 11/03.04.2008г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г. Съобразно тази разпоредба - чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008г., кандидатите за подпомагане по реда на тази наредба са длъжни да подават заявление за подпомагане с деклариращи площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане, както и да извършват земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район за период най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане. Цитираната разпоредба определя момента, в който възниква задължението за подаване на последващи заявления – след първото компенсаторно плащане. Именно, с извършване на първото компенсаторно плащане възниква и вече се счита поет петгодишният ангажимент по тази мярка. За да възникне петгодишният ангажимент не е достатъчно

само да е извършено одобряване на кандидата чрез приемане на заявлението и извършване на проверки по него, а съобразно разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 3 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на Наредба № 11/03.04.2008г. е необходимо да е било извършено фактически първото компенсаторно плащане. Цитираната разпоредба на чл. 4, ал. 1 от Наредба № 11 е ясна: задължението възниква "след първото компенсаторно плащане", а разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на наредбата, определя за първо компенсаторно плащане това плащане, определено за първото подадено заявление за подпомагане по мерките по чл. 1, ал. 1". От редакциите на цитираните разпоредби е видно, че „многогодишното-петгодишно“ задължение за подаване на заявление за подпомагане възниква едва след като е налице ефективно плащане, не само подаване на заявление.

По делото не е спорно, че жалбоподателят е подал заявление за подпомагане по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" за кампания 2012 г., 2013 г., 2014 г. и 2015 г. Не са спорни и получените от дружеството суми, описани в АУПДВ.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от Наредба № 11/03.04.2008г. земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките. Въз основа на тази разпоредба е издаден оспорваният акт. Разпоредбата е ясна - за да се ползват от възможността за подпомагане по този ред, земеделските производители следва да подадат заявления в рамките на всяка година след първото компенсаторно плащане в рамките на петгодишния срок на поетия ангажимент - аргумент от чл. 4, ал.1, т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008г.

Съгласно чл. 14, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 от Наредба № 11/03.04.2008г. земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките, както следва: т. 1) след първата година – 100%; т. 2) след втората година – 75%; т. 3) след третата година – 50%; т. 4) след четвъртата година – 25%.

Съгласно чл. 8 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. „Заявленията за подпомагане по мерките, посочени в чл. 1, ал. 1, се подават съгласно изискванията на Наредба 5 от 2009 г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми за директни плащания. Според Наредба 5 от 2009 г., чл.2, ал. 1 „За подпомагане по схемите и мерките по чл. 1 могат да кандидатстват земеделски стопани, които ползват земеделска земя и/или отглеждат животни“ Съгласно чл. 2, ал. 1 „Лицата по ал. 1 подават общо заявление за подпомагане по схемите и мерките по чл. 1 по образец съгласно приложението. Общото заявление за подпомагане включва заявление за регистрация и заявление за подпомагане. Според чл. 2а, ал. 2, т. 2 от Наредба 5 от 2009 г. „Правното основание за ползване на земеделски земи се доказва с договори за аренда или за наем на земеделски земи. Съгласно чл. 41, ал. 4 от ЗПЗП „Правното основание за ползване на земеделски земи се регистрира в общинските служби по земеделие по местонахождението на имотите, в специализиран софтуерен продукт, поддържан от Министерството на земеделието.

В случая не се спори, че жалбоподателят не е подал заявление за подпомагане за кампания 2016г., но както се установи от доказателствата по делото, включително и от приетата по делото СКТЕ, че това не е по негова вина. От последната се установи, че съгласно системата ВетИС на БАБХ през 2015 г. и 2016 г. в стопанството на М. П. са регистрирани животински единици, като към 01.02.2015 г. и 01.02.2016 г. и 2017 г. Всяка година при подаване на документи от земеделските стопани, се взимат за регистрирани животни към дата 01.февруари.

Вещото лице е направило проверка в ОСЗ – Г. в система „Ферма“ за лицето М. П., от която е установило, че има информация, че е сключил договори за аренда за общо 563.272 дка площи, представляващи пасища, мери и ливади. Видно от стр. 5 – 7 от Констативно – съобразителната част от експертизата са описани подробно всички договори и правни основания, които наброяват 108. В системата Regix и МЗ е отразено, че лицето М. П. има регистрирани основания за ползване на П. в размер на 563.272 дка площи. От проверката в ОСЗ – Г. в система „Ферма“ за лицето М. П. има информация, че е сключил договори за аренда за общо 563.27 дка площи, представляваща пасища, мери и ливади. На стр. 5 – 7 от Констативно – съобразителната част от експертизата, са описани подробно всички договори и правни основания, които наброяват 108 бр. По данни от “Regix”, БАБХ, М. П. е отглеждал следните животни по години“ през 2015 г. – 27 ЖЕ (говеда над 24 месеца – месо), 2016 г. – 27 ЖЕ (говеда над 24 месеца – месо, 2017 г. – 20 ЖЕ (говеда над 24 месеца – месо). Съгласно разпоредбата на чл. 37м, ал. 4 от СПЗЗ, разпределението на пасищата, мерите и ливадите е съобразено с вида на животните и категорията на земята: не повече от 15 дка за 1 животинска единица в имоти от първа до седма категория и/или до 30 дка за 1 животинска единица в имоти от осма до десета категория, за говеда с предназначение за производство на месо и животни от местни (автохонни) породи, се разпределят до 20 дка за 1 животинска единица в имоти от първа до седма категория и 40 дка за 1 животинска единица в имоти от осма до десета категория. Договорите за наем на М. П. с [община] са за земи категория 8 – 10, като площта, която му се полага съгласно разпоредбите на ЗСПЗЗ по е години е следната: за 2015 г. – 27 говеда над 24 месеца – месо x40 дка на животинска единица или = до 1080 дка за земи категория 8 – 10; за 2016 г. 27 говеда над 24 месеца – месо x40 дка за животинска единица или = до 1080 дка земи категория 8 – 10; за 2017 г. 20 говеда над 24 месеца – месо x 40 дка за животинска единица или = до 800 дка земи категория 8 – 10. В справката от системата Regix за 2015, 2016 и 2017 г. поддържана от МЗХ, експертът е установил, че М. П. има регистрирани основания за ползване на пасища, мери и ливади в размер на 563.272 дка, категория 8 – 10 или приравнено към 1 – 7 категория са 281.636 дка. В същата справка е отразено, че няма полагащи се пасища, мери и ливади. На въпрос дали е наличен филтър, заложен от страна на МЗХ, който не е позволил заявяването на парцелите, вещото лице е отговорило, че в И. има запис за УРН: 561884 – М. П., който гласи“Декларирали сте площи, за които нямаме регистрирано правно основание за ползване“. Видно от екраните на стр. 9 – 10 от Констативно – съобразителната част от настоящата експертиза е, че в системата И. за 2016 г. не са отразени имоти с правни основания. От настоящата, както и от проверки в ДФЗ, извършени през 2018 и 2019 г. е станало известно, че при изготвяне на програмната част на И., за всяка годишна кампания, а именно за 2016 и 2017 г. се залагат определени критерии (условия). Това са вид филтри, които трябва да отсеят дали кандидатите отговарят на зададените предварително условия. Ако кандидатът

при подаване на заявление не удовлетвори изискванията на всички филтри, то заявление не може да бъде подадено. При подаване на процесното заявление в [община], системата И. е дала „фатална грешка“ и отразява „недовършено въвеждане в ОСЗ“. През 2016 г. и 2017 г. системата не е изписвала точната причина, поради която не може да бъде подадено заявлението, а е изписвала съобщение за „фатална грешка“. Това означава, че обектът не отговаря на предварително зададените в системата условия (критерии или „филтри“). В конкретния случай експертът е установил, че обектът, в който са регистрирани животните, фигурира в информационните системи на МЗХ, БАБХ, Regix, като „Пасище“ и статутът на обекта според системите на МЗХ се води тип „временен“. Във връзка с това в системата Regix се отразява, че „не са намерени данни за отглеждани животни“. Експертът е изследвал и въпросът по какъв начин си взаимодействат система ФЕРМА, система Regix, система ВетИС и И. за установяване на притежаваното правно основание от животновъдите при подаване на заявления за подпомагане през 2017 г. Посочил е, че системата Реджикс е среда за междурегистров обмен. Разработена е с цел да се спести издаването на хартиени документи от една държавна институция, необходими за проверка от друга държавна институция. В конкретния случай Ферма подава информация към Regix, информацията се записва в база данни на Regix. Всички системи, свързани с Regix могат да черпят информация от базата и данни. В конкретния случай системата Реджикс и по – специално МЗ дава информация за Регистър на правните основания за ползване на площи – земеделски земи, както и брой отглеждани животни. В съдебно заседание вещото лице е отговорило на поставените му уточняващи въпроси от адв. С. и юрк. М.. Посочил е, че в началото на проверката в системата е открито, че липсват животни, но след по – подробна проверка било установено, че има животни, но правното основание е в размер на нула декара и поради тази причина системата И. е отхвърлила плащането. Вещото лице е установило общо 12 вида грешки. Те са недопустима култура по схема С., ако реципиентът е въвел култура, която е недопустима се изписва фатална грешка. Една от всички фатални грешки е „декларирал сте площи, за които няма регистрирано правно основание за ползване“. Вещото лице е отговорило и на въпроса - кой заявява правното основание за ползване и кой го заявява. Обяснил е, че реципиентът сключва договор с общината за наемане на площ. Това се отразява в система „Ферма“, след което има кампания всяка година, която е през месец май, в която реципиента заявява желание за помощ през следващата година. През месец май 2016 г. М. П. не е имал възможност да го попълни. Опитал е да подаде заявление през системата И., която е основният начин за подаване на искане за такава помощ. По време на подаване на заявлението системата изписва фатална грешка и заявлението не може да бъде подадено, защото системата смята, че този реципиент не отговаря на изискванията. Минава време, отново се опитват да подадат заявление, но отново се изписва фатална грешка. В тази система, когато по един параграф излезе фатална грешка, а реципиентът е решил да кандидатства и по друга мярка, то той не може да кандидатства и по другата мярка, без значение че там са му изрядни документите и системата не му дава грешка, то той е принуден да си оттегли площите, за да може да подаде някакво заявление. Вещото лице уточнява, че тази фатална грешка излиза, защото са се ръководили по новия закон за собствеността и ползване на земеделските земи в допълнителните разпоредби пар. 2, която е влязла в сила от 05.08.2016 г., а заявлението е с опит за подаване през месец май – юни 2016 г. преди да влезе в сила

разпоредбата е била заложена в електронната система.

Във връзка с установеното, съдът счита, че оспорваният АУПДВ е незаконосъобразен. Правното основание за издаване на акта не съответства на установените факти и административният орган е приложил неправилно разпоредбата на чл.14, ал.1, т.4 от Наредба № 11/03.04.2008г. Актът е незаконосъобразен и следва бъде отменен в условията на чл.146, т.4 от АПК. /в тази връзка е практиката на ВАС: Решение 12821/16.10.2020г. по адм.дело №6778/2020г., 5490/29.04.2021г. по адм.дело №692/2021г./

На следващо място, настоящия съдебен състав, счита че материалноправно изискване за издаване на процесния АУПДВ е ДФЗ да е прекратил многогодишния ангажимент на земеделския стопанин на някое от основанията в закона или приложимите подзаконовни нормативни актове, за да е налице задължение за възстановяване на получената финансова помощ по съответната мярка / арг. чл. 14, ал. 1, т. 4 от Наредба № 11/2008г./ . Съгласно чл.27, ал. 3 от ЗПЗП, разплащателната агенция (РА) предприема необходимите действия за събиране на недължимо платените и надплатени суми по схеми на плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и от държавния бюджет. Съгласно чл.27, ал.5 от ЗПЗП, вземанията на РА, които възникват въз основа на административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК. Изводът, който следва от горното и от обстоятелствата по казуса, е че материалноправна предпоставка за упражняване на правомощието на органа за събиране на недължимо платената сума, респ. за издаване на АУПДВ, е наличието на влязъл в сила административен акт за прекратяване на поетия от жалбоподателя многогодишен ангажимент. В случая с АУПДВ е изключен жалбоподателя от подпомагане, което следва да се приеме, че е прекратен многогодишния ангажимент. Т.е. с акта за установяване на публично държавно вземане е прекратен петгодишния ангажимент. Както вече беше посочено по – горе АУПДВ, се издава едва след като влезе в сила акт за прекратяване на многогодишния ангажимент. Видно е, че акт за прекратяване на поетия ангажимент не е влязъл в сила, тъй като прекратяването на многогодишния ангажимент е постановен едновременно с установяване на недължимо платената сума в самият АУПДВ. /виж.Решение №6521/02.05.2019г. по адм.дело № 435/2019г. на ВАС/

С оглед изложеното, оспореният АУПДВ следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

По разноските:

Съобразно изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 3 426,80 лв. за платена държавна такса в размер на 10 лева., 950 лв. представляваща заплатено в брой адвокатско възнаграждение, съобразно приложения по делото договор, 1250 лв.- заплатено допълнително адвокатско възнаграждение, 350 лв. – депозит за вещо лице и доплащане на сумата в размер на 866,80 лв. към депозит за вещо лице.

Неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на платеното възнаграждение за адвокат. Съдът взе в предвид и разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, съгласно която, при материален интерес от 1 000 лв. до 10 000 лв. – 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1 000 лв. Материалният интерес по делото е в

размер на 9856,79 лв., фактическата и правна сложност на спора обосновават извод, че договореното възнаграждение не е прекомерно. В тази насока сочи и обема на извършената работа от адвоката, а именно жалбоподателят е представляван в 10 открити съдебни заседания, представени са писмени доказателства, правени са доказателствени искания, депозиран са писмени бележки в хода по същество на делото.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/5341 # 9 от 06.10.2021 г., издаден от зам.изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, с който М. И. П. е изключен от подпомагане и е установено публично държавно вземане в размер на 9856,79 лв., представляваща 25% от общата изплатена сума по мярка 211 за кампании 2012 г., 2013 г., 2014 г., 2015 г. вкл. на основание чл. 14, ал. 1, т. 4 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на М. И. П. сумата в общ размер на 3 426,80 лв. – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд – София – град пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: